



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

XXXV. De statu perfectorum. Imago viri perfecti. Finis vitae perfectae, unio
cum Deo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

miseriam tuam, considera probra & dedecora tua, si qua in te superest rationis scintilla. Tunc perfectè humilis eris, cum te ipsum nosse didiceris.

3. Verus humilis se prorsus despicit; neque humilis, sed vilis vult reputari: honorem sibi debitum in Deum refert, & in omnibus de se diffidit: gaudet contemptu sui, hoc solo superbus, quod laudes spernit. Se ipsum considerat juxta ea, quæ ex se habet; alios verò secundum ea, quæ habent ex Deo; & sic aliis se conferens, se omnibus deteriore arbitrat: hoc est enim ingenium humilitatis, propria mala aliorum bonis comparare; ex quo vel quilibet perfectissimus potest sine mendacio se cæteris imperfectiorem exillimare. Adhæc verus humilis omni obedientiâ se subdit majori, propria desideria non perficit, defectus suos libenter detegit, omnem injuriam patienter sustinet, abjectiora quæque cum gaudio amplectitur, omnem fugit singularitatem, abstinet à multiloquio, latere desiderat & nesciri; infra se omnia ponit; se infra omnia, seque totum intra nihilum claudit. Verecundus est & circumspicit: non loquitur, nisi cogat necessitas. idque modestè & sine risu, flere potius optans quàm ridere. Cordis humilitatem corpore ostendit, defixis in terram oculis, gravi & modesto incessu, cernuo vultu, ad instar rei, qui jam debeat tremendo Dei judicio presentari. Conscius flagitiorum quæ commisit, incertusque de gratia, & dubius de salute, non audet oculos in cælum attollere; sed cum Publicano à longè stans, ferventi oratione peccatorum veniam deprecatur. Omnia denique opera sua veretur, omnia terræ bona despicit, omnem calcatur mundi pompam: totum enim mundum nihil putat, qui se credit nihil esse.

CAPUT XXXV.

De statu perfectorum. Imago viri perfecti. Finis vitæ perfecta, unio cum Deo.

1. Perfectus ille dicitur, cui nihil deest. Quid autem potest illi deesse, qui purgatus à peccatis, emundatus à vitiis, ac virtutibus ornatus, Deo suo intimè adhæret, & unus cum eo efficitur spiritus in æternum? Hic est apex Christianæ perfectionis: hic finis ultimus, ad quem tendere debes. Cum enim quælibet res tunc perfecta censeatur, cum fini suo copulatur,

finis autem tuus Deus sit; tunc demum te perfici necesse est, cum perfectè Deo adhærens ad eum redis, à quo existi. Perfectus autem sine speciali Dei auxilio nemo est. Et quia pauci inter mortales ad singularem Dei illaplum recipiendum mentis apicem disponunt; ideo paucorum perfectio est. Paucos singula secula protulerunt.

2. Virum perfectum illum esse dices, quem videris interritum periculis, intactum cupiditatibus, inter adversa felicem, in ignominia beatum, in mediis tempestatibus placidum, quicquid cæteri timent optantque ridentem, omnia tanquam minora transeuntem, nullo bono nisi suo nitentem, semper liberum, sibi semper constantem, sui semper similem, erectum, excelsum, vacuum sui, & plenum Deo: cui bona sua nulla vis excutit, qui mala in bonum vertit, qui nulla re frustratur, nullo lædatur casu: qui prætia rebus non ex opinione, sed ex natura imponit: qui super omnia eminens, toti mundo se infert, & in omnes ejus actus contemplationem suam extendit, semper tranquillus & inconcusus: qui majore sui parte illic perpetuò commoratur, unde descendit. Sicut radii solis, quamvis terram contingant, illic tamen sunt, unde mittuntur; sic vir perfectus nobiscum quidem conversatur, sed optimâ sui parte abest, & fini suo semper adhæret. Talis est animus ejus, qualis mundi status supra lunam: semper illic serenum est. Rerum defectus ignorat, varium animum nescit, omnia sæcula illa serviunt, æqualiter tanquam sol universa perlustrat, atque omni multiplicitate rejectâ in simplicissima unitate quiescit. Nihil optat, nihil quaerit extra se, non habens necesse longius arcessere felicitatem, quam corde inclusam gerit. Soli Deo operatur, soli Deo vivit, semper abire paratus. Hanc amissim adhibe vitæ tuæ: & intelliges, quàm procul ab sis à perfectione.

3. Res ista major altiorque est, quàm ut possis ad eam pertingere, nisi ille te sursum trahat, qui dixit: *Sine me nihil potestis facere.* Sed & prævia dispositiones necessariæ sunt. Finis vitæ perfectæ, intima cum Deo unio est: & quia ille habitat lucem inaccessibilem, ad eum nunquam accedes, nisi tenebras creaturarum à te expellas. Non potest homo divinæ consors naturæ fieri, nisi se ipsum, & omnia creata, mente & affectu transcendat. Omnis vel minima cuiquam rei adhæsiō echeneidi, exiguo pisciculo, similis est; qui si navim mordeat, eam sistit & detinet in medio cursu. Non aliter plerisque

animabus contingit; quæ velut naves, cœlestibus divitiis onustæ, beatæ unionis portum feliciter attingerent, nisi aliqua vitiosa affectione deti-

nerentur. Deus unus & simplicissimus est: nunquam poterit anima unioni apta esse, nisi una & simplicissima efficiatur.

I N D E X C A P I T U M.

- Caput I. **D**E fine ultimo hominis. Quam malum sit, ab eo deflectere. Quibus modis, & quo ordine ad ipsum perveniatur. pag. 3
- II. Cupienti bene vivere, morum instructor eligendus est. Qualis hic esse debeat. Officia discipuli. 4
- III. De purgatione à peccatis. Exuendus erga illa affectus, & vitia extirpanda. Nullum efficacius vitiorum remedium, quam mortis, & aternitatis consideratio. 5
- IV. De Gula. Ejus mala & remedia. Quæ sint indicia devictæ gula. 7
- V. De Luxuria. Quam turpe sit hoc vitium. Quam facilis in id lapsus, & quomodo evitandus. Voluptas animi sectanda, quæ solida est. 8
- VI. De Avaritia. Malitia ejus perstringitur. Collatio pauperis & divitis. Opum fallacia, & vanitas. 9
- VII. De Ira, Character irati. Effectus, Causæ & remedia Ire. 10
- VIII. De Invidia, & Acedia. Utriusque descriptio & curatio. 13
- IX. De Superbia, Ambitione, & inani Gloria. Icon superbi. Dignitatum vanitas, & pericula. Tumoris mala, & alexipharmaca. 14
- X. De totius corporis, sensuumque exteriorum moderatione. Quantum corpori indulgendum. Castiganda oculorum licentia. Vestium luxus damnatur. 16
- XI. De custodia lingue. Quanti momenti sit, & quam difficilis. Quid in sermone servandum; quid vitandum. 17
- XII. De sensibus internis. Usus opinionum. Bonis cogitationibus mens imbueda. De coercendo appetitu sensitivo ejusque pravis affectionibus. Variæ ad id præceptiones. 18
- XIII. De Amore. Quæ sit ejus natura, quæ causa, qui effectus. De ejusdem remediis. Addita quadam in Odio. 19
- XIV. De Desiderio, & fuga. Quid desiderandum, quid fugiendum sit. 21
- XV. De Gaudio, & Tristitia. Qualiter vir bonus gaudere debeat. Non tristatur qui omnia prævidet. Variæ doloris antidota. 22
- XVI. De Spe, & Desperatione. Quomodo utramque moderari oporteat. 23
- XVII. De Timore. Quam vanus sit, & qua ratione vincatur. Audacia vitanda. Quadam iterum de Ira. ibid.
- XVIII. De Potentiis animæ rationalis. Continendus intellectus à curiositate. Cui potissimum scientia incumbendum. Quam malum sit aliorum mores disquirere. Aliorum judicia spernenda. De voluntatis abnegatione. 25
- XIX. De statu proficientium. Variæ profectus adjumenta. Temporis æstimatio, & usus. Dei præsentia necessaria. 26
- XX. De bono solitudinis. Fugienda malorum societas. Mundi vitia quot & quæ sint. Studium proficientis, acquisitio virtutum. Signa quadam obtentæ virtutis. 27
- XXI. De Virtutibus. Theologicis. Fides operi-